

Verwisseling

Verwisseling
door
Rein Adriaensen

Eerder verschenen boeken:

Het amulet van Siallagan	isbn: 978-90-5974-265-9
Het goud voor de keizer	isbn: 978-94-6206-348-8
Tranen om te overleven	isbn: 978-38-5438-937-8
Het geheim van de zwarte pagode	isbn: 978-94-1002-431-8
Dan ga ik even weg	isbn: 978-94-0211-972-5
De Murphy symfonie	isbn: 978-94-0213-060-7
Maarten	isbn: 978-94-0213-784-2
Stuurloos	isbn: 978-94-0214-938-8
De vlucht	isbn: 978-94-0215-105-3
verscholen vrienden	isbn: 978-94-0215-760-4

Dank aan: Ella, mijn vrouw die me weer de tijd gaf dit boek te schrijven.

Dank aan: Mevrouw Corrie Hol, voor de correcties en adviezen.

Auteur: Rein Adriaensen

Cover : Rein Adriaensen

Isbn : 978-94-0216-969-0

Datum : 11-11-2017

Het had de hele nacht geregend en gedonderd. Van echt goed slapen was niet veel terecht gekomen. Maar nu het lage drukgebied naar het oosten was weggetrokken, kreeg de zon de gelegenheid om zich te laten zien. Met een sprongetje was hij het bed uit, rende naar de douche en zeepte zich in met een flinke hoeveelheid showercream uit de flacon die op het rekje stond. Hij spoedde zich naar beneden en ging het huis uit. In de gang naar het achterhuis waar de dienstingang was, kwam hij Nelly tegen. Nelly, een kamermeisje van een jaar of dertig, de enige van het personeel die van zijn verblijf op de hoogte was. Als hij geweest was en het huis had verlaten, ging zij naar boven naar de logeerkamer op de derde verdieping en zorgde ervoor dat het er uitzag alsof er niemand geslapen had. Hij gaf Nelly soms een knipoog als ze elkaar tegen kwamen, waarna zij begreep dat er boven wat op haar lag te wachten. Via de tuin en een klein poortje kwam hij bij zijn auto, een zilvergrijze Renault Megane. Nelly, die meteen naar boven was gegaan, stopte het briefje van twintig, dat op het tafeltje naast het bed lag, opgevouwen in haar bh. Zo kon ze het niet kwijt raken want een portemonnee had ze tijdens het werk nooit

bij zich. Toen ze alles opgeruimd had en het beddengoed naar de waskamer had gebracht ging ze naar beneden en liet haar mevrouw weten dat de logee vertrokken was en dat de logeerkamer weer ongebruikt leek te zijn. De mevrouw zei meestal niets en liet Nelly verdergaan met haar dagelijkse werk. Een klein uurtje eerder dan verwacht kwam een zwarte taxi voorrijden en stapte de heer des huizes uit. De heer des huizes ging bijna elke maand voor een week en soms wel langer naar Azië, voor wat hij zaken noemt. De vrouw des huizes, Lia, wist wel beter, want hun huwelijk was op een vrije basis geschoeid. Frans, de huisvriend, had Lia op een party van haar mans bedrijf leren kennen. Hij was daar als de eigenaar van een ander bedrijf aanwezig. Hij stond met een glas rode wijn in zijn hand in een hoek van de grote ruimte waar de party werd gehouden, toen hij haar binnen zag komen. Nou ja, zeg maar binnen schrijden. In een lange rode avondjurk met een enorme split aan de linkerkant. Het type Shanghai dress. Het kon niet anders of ze moest wel opvallen. Nadat ze eerst zorgvuldig had rondgekeken, kwam ze langzaam naar hem toe. Af en toe bukte zij zich waardoor de split van haar jurk een groot deel van haar bovenbeen liet zien en haar borsten moeite hadden om niet uit de jurk te springen. Hij zag het aan, draaide zich om en liep langzaam naar een andere hoek, sprak daar iemand aan en na een korte woordenwisseling liep hij door. Maar hij hield haar wel in de gaten, tot het moment dat

hij niet anders kon dan door een openstaande deur naar buiten gaan. Hij kwam op het terras waar hij de enige bleek te zijn. Hij zat in de val want ineens was ook zij daar. Ze keek rond en naar de hemel die vol met sterren stond. Lia de sprak hem aan en vrijwel meteen vroeg ze hoe zijn staat van leven er uit zag.

"Ik ben sinds een paar jaar alleenstaand," zei hij ook naar de sterrenhemel kijkend. Na wat onbenullige vragen over en weer zei Lia: "Samen eens een keer sterren tellen?" Frans lachte.

"Wat moet ik daar mee?"

"Nou ja, aanstaande vrijdag gaat mijn man weer voor een paar dagen richting Azië, dus we hebben alle tijd om te tellen." Het leek hem wel wat en ze spraken een tijd af. En zo begon de affaire.

"Maar, ik verbind er geen moeten aan," had hij gezegd en dat was voor Lia genoeg geweest om een verhouding met hem te beginnen. Na een paar keer ergens lunchen, voor de zekerheid in een andere stad, waren ze dichterbij elkaar gegroeid en toen ze weer eens vertelde dat haar man voor twee weken naar Azië zou gaan, was het zo bekokstoofd. Het zou sterren tellen worden. Hij kwam op de afgesproken avond bij haar thuis een borreltje drinken en bleef meteen maar logeren voor die nacht. Tot in de vroege ochtenduren bij Lia op haar kamer en vanaf een uur of vier in de logeerkamer op de derde etage.

Slechts een bed stond er met een stapel dekens. Meer was er eerst nog niet. Maar mevrouw had Nelly de opdracht gegeven om de kamer als echte logeerkamer in te richten en verder haar mond dicht te houden op straffe van direct ontslag. En zo ging het al maanden lang. Martien, haar man, vermoedde wel wat, maar zei er niets van, omdat hij zelf in het buitenland ook niet brandschoon was. Zolang het thuis goed ging en hij niets te kort kwam, kon het wat hem betreft zo door gaan. Lia wist ook wel dat als haar man twee weken weg was, hij best wel ergens zin in had. Het was echter Frans die de ontmoetingen op scherp zette. Want een maand geleden had hij Nelly, toen ze te vroeg boven was gekomen en hij nog maar net naakt uit de douchecel stapte vast gepakt.

Eerst deed ze alsof het haar niets deed maar omdat zij ook maar een mens is en op dat moment single was, liet zij het zich welgevallen. Het was bijna tot een uitbarsting gekomen toen ze mevrouw naar boven hoorden komen. Nelly was snel de badkamer in gevlucht en moest aanhoren hoe mevrouw en meneer Frans zich nog een keer verpoosden. Plotseling hoorde ze de deur van de kamer dicht gaan en kon ze een vijftal minuten later vluchten. Toen Frans die ochtend vertrokken was en mevrouw aan haar vroeg of ze de kamer al opgeruimd had, bloosde ze. Ze snelde naar boven, liep bijna tegen een collega op de trap aan en moest om te voorkomen dat die collega zag waar ze heen ging, op de tweede etage even wachten.

Op de kamer vond ze geen twintig maar vijftig euro. Meteen bedacht ze een plan, want als hij de volgende keer weer zou blijven slapen dan zou ze hetzelfde doen. Al was het alleen maar voor het geld. Vanaf dat moment kwam Frans de huisvriend nog maar af en toe, omdat om de een of andere reden de directeur een tijdje niet naar het oosten ging. Lia en Frans vonden er wel wat op, maar het moest nu overdag gebeuren als Martien op de fabriek was. Blijven slapen was er voorlopig dus niet bij. Toen na een paar maanden de directeur weer naar Azië ging sloeg Nelly haar slag. Die ochtend was Nelly in tegenstelling tot andere dagen erg vroeg op haar werk. Eerst controleerde ze of mevrouw nog sliep. Toen sloop ze naar boven en deed net alsof ze dacht dat Frans al weg was. Voorzichtig opende ze de deur en ging naar binnen. Liet een klein gilletje waardoor Frans wakker werd. Zij deed alsof ze de kamer weer wilde verlaten. Snel was Frans uit het bed, greep haar vast en sleurde haar ruw op het bed. Nelly liet de deur afsluiten zodat de vrouw des huizes niet zomaar binnen kon snellen. De vrouw zou denken dat Frans al weg was en zou weer naar beneden gaan. Wat Nelly dacht gebeurde. Naast elkaar liggend zagen ze de deurklink bewegen. Beiden kropen onder de dekens zodat eventuele geluidjes gesmoord zouden worden. Ze hoorde haar de trap af lopen want de tweede trede van boven kraakte altijd. Toen Nelly weer voldaan was en aangekleed, ging ze naar beneden en ging kijken waar mevrouw was.

Ze vond haar in de keuken, pratend met het keukenmeisje. Nelly gaf de vrouw een kniphoog als teken dat alles geregeld was.

Die beëindigde haar gesprek en kwam achter Nelly aan en vroeg of de kamer al opgeruimd was. Nelly vertelde dat menneer kennelijk al vroeg weg was gegaan want toen zij boven kwam stond de deur op een kier en was hij er niet meer.

Zoals gewoonlijk ging hij door de deur voor het personeel naar buiten en liep de tuin door. Toen hij bij het poortje kwam stond daar een vreemde. Hij vroeg aan de persoon wat hij daar deed, maar hij kreeg geen antwoord. De persoon vluchtte weg en rende de straat over. Op dat moment werd hij aangereden door een passerende auto. Van alle kanten schoten mensen toe dus liep hij snel naar zijn eigen auto. Toen de ziekenauto was gearriveerd konden ze niets anders doen dan de dood constateren. Nelly en mevrouw hadden wel de sirene van de ziekenauto gehoord maar schonken er verder geen aandacht aan. Ze hoorden het een uur later toen de tuinman kwam, om het gras te maaien en tegen het keukenmeisje vertelde dat er een man overreden was vlakbij het huis. Meer wist hij niet te vertellen maar Nelly werd bleek en vluchtte weg. Snel haalde ze het die ochtend verdiende geld uit haar bh en stopte het in haar tas. Zij ging naar buiten om te gaan kijken. Een politie agent was met een bezem en een door burens aangebrachte emmer met water het bloed aan het wegvegen.

Voorzichtig informeerde ze wat er gebeurd was. De agent gaf haar geen antwoord maar een vrouw die het had zien gebeuren vertelde dat de man bij hen uit de tuin was gekomen, zich verzwikte en op straat viel. Nelly rende terug naar binnen en zocht naar haar mevrouw. Ze vertelde fluisterend wat ze gehoord had waarop mevrouw een flauwte kreeg en op de bank viel. Er gingen twee dagen voorbij voordat Frans naar Lia belde. Hij kreeg slechts te horen dat hij verkeerd verbonden was. Wat voor hem betekende dat haar man thuis was en ze niet gestoord kon worden. Frans wist wat te doen en maakte zijn visspullen in orde om samen met zijn eeneiige tweelingbroer Bert te gaan vissen.

2

Zijn broer woonde al geruime tijd alleen net als hij zelf. Beiden waren ongeveer in dezelfde tijd getrouwd met twee zussen die net als zij eeneiig waren. De twee zussen hielden wel van een geintje want in de verkeringstijd, toen één van de broers, Frans, want die had verkering, zijn meisje op kwam halen, riep de moeder haar dochter naar beneden. Soms kwam dan haar zus naar beneden en werd er gekust.

Waarna die dan zei dat is prima, ik zal even mijn zus roepen. Ze verdween dan in de hal waarna de echte verkering binnen kwam. Frans had niets in de gaten omdat hij niet wist dat zijn vriendin ook van een eiïge tweeling was. Op een dag dat Frans vroeger thuis was en meteen naar boven naar zijn werkkamer ging hoorde hij bij het naar beneden gaan zijn vrouw met haar zus telefoneren. Hij schrok toen hij hoorde wat ze aan het bekonkelen waren. Ze zouden beiden een dezelfde nieuwe jurk kopen en dan op een avond van huis wisselen. Frans liet er geen gras over groeien en ging de volgende dag bij broer Bert langs en vertelde wat hij gehoord had. Goede raad was duur dus bedachten ook zij een plan om beiden op die zelfde dag ook van huis te wisselen. Toen die dag aangebroken was ontmoette de beide broers elkaar na het werk. Wisselden van auto en kleding, en elkaars huissleutel en gingen naar de ander zijn huis. Nu wist de broer, Bert, dat zijn vrouw een heel klein puntje achter haar linker oor had dus het was gemakkelijk om te zien of het plan zou lukken. Bert lichtte Frans daar over in zodat de controle optimaal zou zijn. Toen Bert in het huis van Frans kwam kuste hij de vrouw en keek stiekem achter haar oor. Het zwarte puntje was er, dus de vrouwen hadden al gewisseld. Hij ging naar boven en belde zijn broer vanaf de werkkamer, dat alles in orde was. Die nacht sliepen dus de echtparen in tegenstelling wat de vrouwen bedacht hadden gewoon bij elkaar. Deden hun ding nou ja om het

niet meteen te laten mislukken zouden ze beiden het zoals de ander doen. Zodat het leek alsof ze het met de ander deden. Na het normale ochtend ritueel gingen de koppels uit elkaar. Vanuit hun auto spraken de broers met elkaar. Er gingen een paar weken voorbij voordat Bert zijn broer tegenkwam.

"Komen jullie vrijdagavond bij ons eten en een borrel drinken," vroeg Frans aan Bert. Toen de beide mannen die avond van hun werk kwamen, stelden ze beiden voor om die vrijdag uit te gaan. De vrouwen vonden het allebei prima, ze deden dat wel vaker. Toen ze op die vrijdag gegeten hadden en nog wat na zaten uit te buiken, vroeg de vrouw van Frans aan de mannen of ze de vorige keer niks opgemerkt hadden.

"Wat hadden we moeten merken," vroeg Bert belangstellend en van de prins geen kwaad tonend. De zussen vertelde dat ze beiden bij de ander geslapen hadden. Nu was het de beurt van de broers. "Ik dacht het niet, want toevallig hoorde ik van het plan, toen jullie aan het bellen waren en wij hebben toen hetzelfde gedaan. De vrouwen keken elkaar aan. Ze kregen een kleur. De beide mannen lachten, maar begrepen dat het nu hun beurt moest zijn om het dan maar echt te laten gebeuren. Bert liep naar de keuken om een drankje in te schenken en bedacht ondertussen een plan. Het moest nu gaan gebeuren. Toen hij terug kwam, zag hij dat het enige verschil in kleding van hem en Frans, het overhemd was. Terwijl de vrouwen allebei een andere jurk aan hadden. Hij begon te

vertellen terwijl hij de wijn inschonk dat ze van plan waren om een zwembad te maken in de tuin. De vrouw van Frans trapte er in en vroeg: "Waar?" Bert zijn vrouw zei loop maar mee dan wijs ik het aan. Toen ze net buiten waren zei Bert: "Snel, overhemd verwisselen dit is onze kans."

Terwijl ze achter hen aan liepen en zagen dat ze niet in de gaten werden gehouden, trokken ze beiden hun overhemd uit en verwisselden het. Snel gingen ze ook naar buiten en van de prins geen kwaadwetend, liepen ze op de vrouwen toe. Veel was er niet te zien want het moest allemaal nog gebeuren. Toen ze achter de vrouwen aan weer naar binnen gingen besepte ze wel dat ze vanaf dat moment meteen in een andere rol moesten kruipen. Tegen elf uur zei de vrouw van Frans dat ze naar huis wilde. Bij het afscheid keek Frans, toen hij zijn eigen vrouw een kus gaf naar het puntje achter haar oor en kwam tot de conclusie dat er niets mis kon gaan. Toen Bert en de vrouw van Frans weg waren begon hij samen met de vrouw op te ruimen, dronken nog een glas en wilden naar bed gaan. Bij aankomst bij het huis van Frans besepte Bert dat het faliekant mis aan het lopen was. Ze waren vergeten om de sleutels te wisselen. "Ik heb mijn sleutels bij Bert laten liggen schat, we moeten even terug voordat ze al slapen." De vrouw van Frans had gereden en dus keerde ze en reed terug. Bert sprong over het lage hek en rende naar de voordeur. Op het moment dat hij op de bel drukte ging het licht

in de huiskamer uit. Zijn eigen vrouw deed open waarop hij zei: "Ik heb kennelijk mijn sleutels in de bank verloren." Frans die kwam kijken begreep het meteen. Hij rende naar de huiskamer en kwam triomfantelijk met de sleutelbos van hem zelf in de hand terug. Bij het overhandigen drukte Bert zijn sleutels in de hand. De volgende ochtend, toen ze wakker werden vroeg Frans hoe de nacht was geweest. Ze zei: "Dat, heb je nog nooit gevraagd." Hij vertelde van de ruil. Ze keek hem aan en zei: "Echt?" ze lachte luid en greep hem beet. Daarna pakte ze de telefoon en belde naar haar zus. Het enige wat die kon uitbrengen was: "Dat meen je niet, we hebben het zoals gewoonlijk op de vrijdag twee keer gedaan." Ruim vijf jaar leefden de twee stellen in pais en vree. Gingen samen op vakantie, probeerden elkaar voor het lapje te houden, wat de ene keer wel maar meestal niet lukte. Zowel de broers als de zussen konden het wel waarderen als het een keer toch lukte. De broers lieten niet weten waarom de mannen het de meeste keren doorhadden.

Op een ochtend, toen de vrouw van Frans onder de douche was geweest en haar borsten betastte, ontdekte ze een knobbeltje aan de linker borst. Verschrikt belde ze meteen haar zus. Die liet er geen gras over groeien en liep zonder tegen iemand wat te zeggen van haar kantoor weg en begon in de dames toiletruimte haar borsten te onderzoeken. Gerust kon ze concluderen dat bij haar alles veilig was. Nog dezelfde dag werd door de vrouw van Frans een afspraak gemaakt

bij de huisarts. Deze kon niets anders dan vaststellen dat een oncoloog er naar moest kijken en er een mammografie gemaakt moest worden. De klap kwam hard aan toen de foto's lieten zien dat er wel degelijk een vorm van kanker was ontdekt. Het mooie leventje van de vier stortte in toen het besproken werd. Onmiddellijk wilde ook haar zus een raadpleging van haar huisarts. Die kon dan wel niets vinden maar toen ze vertelde dat ze eeneiig was met haar ongelukkige zus nam hij het zekere voor het onzekere en stuurde ook haar naar het ziekenhuis. De resultaten waren negatief, er was dus geen probleem.

Toen Janine al na een paar weken haar borst moest laten amputeren en daarna nog drie maal een sessie van drie bestralingen zou moeten ondergaan, bleef het voor haar zus Maria een spannende tijd. Ze bleef de angst houden dat ook zij er mee te maken zou krijgen. Een advies om maar alvast preventief haar borsten te laten verwijderen, maakte het alleen maar erger. Maria wilde niet in hetzelfde schuitje terecht komen maar kon het niet over haar hart verkrijgen haar zo mooie borsten te laten verwijderen. Na drie bestralingen en opnieuw echo's werd het voor Janine duidelijk dat ze er niet veel mee was opgeschoten.